

רבי חנינא דנפיש זכותיה כל כף מתורתו ומעשיו הטובים המרבים, עד שבעבורם היה סמוך לבו שלא ישלט בו פעלת הכשפים.

אבל הענין כמו שכתבתי לעיל, פיון שבאמת אין בכחות המרפכה טמאה שום כח מעצמם חלילה, אלא שהוא יתברך קבע כחם למעלה מכחות טבעי הפוכים ומזלות, כדי שעל ידי זה יהא ביכולתם לעשות פעלות, אף גם לשנות סדרי טבעי המזלות, ובלתו יתברך הם אפס ותהו.

14/07/2018

ויבר החיים

ולכן גם רבי חנינא, לא שבטח על זכות קדשת תורתו ומעשיו המרבים, רק שידע וישר בנפשו, שזאת האמונה קבועה בלבו לאמתה*, שאין עוד מלבדו יתברך שום כח כלל, והדביק עצמו בקדשת מחשבתו לבעל הכחות כלם, אדון יחיד המלא כל עלמין, ואין פאן שום שליטה ומציאות כח אחר כלל, לכן היה נכון לבו בטוח בזה, שלא ישלטו עליו פעלות הכשפים הנמשכים מכחות המרפכה טמאה, זה שאמר: לא מסתייעא מילתיך, "אין עוד מלבדו" כתיב.

ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה, להסיר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים, שלא יוכלו לשלט בו ולא יעשו שום רשם כלל, כשהאדם קובע בלבו לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו, ומבטל בלבו בטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא יתבטלו מעליו כל הכחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעל לו שום דבר כלל.

הגה"ה וזהו ענין מאמרם זכרונם לברכה במשנה ר"ה (כ"ט א') "עשה לך שרף" (במדבר כא) וכו', וכי נחש ממית או נחש מחיה, אלא בזמן שישראל מסתפלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים וכו'. רצה לומר כשהסתכלו כלפי מעלה להנחש השרף, והתבוננו

רגת יצחק

שזאת האמונה קבועה בלבו לאמתה. לפי"ד רבינו מאי דקאמר הגמרא דנפיש זכותי ר"ל שהיתה מעלת נפשו גדולה וזכה שהי' האמונה קבועה בלבו לאמתה שאין עוד מלבדו ולכך לא ישלוט בו כשפים.

והעונש להוסיף על הנגזר כמו שהוסיף לחזקיה שנאמר הנני יוסף על ימך חמש עשרה שנה, וכיון שרבי חנינא נפיש זכותיה אין לו לידא מכחות המערכה של טומאה שהקב"ה ישנה הגזירה לפי זכיותיו.

בכחו הרע, ועם כל זה בטלוהו מלכם* ולא השגיחו על פחו הנורא, ושעבדו את לבם באמת רק לאביהם שבשמים לבד, היו מתרפאין. והוא אמתת ענין המתקת כחות הדינים בשרשם, והוא מבאר

למבין:

וזוה הענין הוא גם כן בכלל פונת הזהר (בהקדמה דף י"ב סוף ע"א), פקודא רביעאה, למנדע דהנני"ה הוא האלקים, כד"א "ינדעת היום וגו' פי הנני"ה הוא האלקים", ולא תכלילא שמה האלקים בשמה דהנני"ה. וכד ינדע בר נש הכלא חד, ולא ישגי פקודא, אפילו ההוא ס"א יסתלק מעל עלמא כו', [המצנה הרביעית לדעת כי הנני"ה הוא האלקים, כמו שנאמר וידעת היום וגו' כי הנני"ה הוא האלקים. ולכלל שם אלקים בשם הנני"ה וכו' וכשהאדם ידע שהכל אחד ולא ישים פרוד, אפלו הסטרא אחרא יסתלק מן העולם]. והבין.

וגם יגזר אמר ויקם לו*, לפעל ענינים ונסים נפלאים הפוף סדור כחות הטבעיים, כיון שמשעבד ומדבק טהר אמונת לבבו באמת בל תמוט רק לו יתברך לבד, ואצלו יתברך הכל שוה, כל רגע, לפעל בסדור הטבע שקבע או הפוף סדור הטבע.

כמו שמצינו ברבי חנינא בן דוסא, שהיה גוזר אמר, ופועל כפי רצונו כל עת, הפוף סדור הטבע, כאמרו (תענית כה. א): "מי שאמר לשמן וידלק יאמר לחמץ וידלק", רוצה לומר, הלא אצלו יתברך שוה זה כמו זה, פנ"ל, וכן הספיק הבורא ברוך הוא בידו. וכהנה רבות אתו, כמוכא בש"ס מנפלאות עניניו:

רנת יצחק

ונב יגזור אמר ויקום לו. בחולין ז' א' גזר רבי פנחס בן יאיר על נהר גינאי לחלוק לו וחלק לו וי"ל שעשה כן כיון ששעבד ודבק טהר אמונת לבבו בהקב"ה, אולם האור החיים בפרשת בשלח (יד, כו) ביאר שכח ר' פנחס בן יאיר היתה מכת עמלו בתורה שהקב"ה התנה שהבריאה יהי כפוף לעמלי תורה יעו"ש בדבריו.

והתבוננו בכחו הרע ועם כ"ז בטלוהו מלכם. הרי מבואר בדברי רבינו שאילו לא התבוננו בכח הרע אע"פ שהיו משעבדים לבם לשמים לא היו מתרפאין כי אם אין מתבוננים בכחו הרע ועכ"ז מבטלין אותו לא הי' שעבודם לה' יתברך באמת אלא מחוסר הרגשת כח הרע, לכך צריכים מקודם להתבונן בכח הרע ועם כ"ז לבטלו מלבם ולשעבד לבם לה' באמת.